

Datum: 23.04.2020

Medij: Politika

Rubrika: Beograd

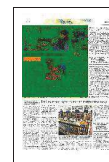
Autori: Redakcija

Teme: pijace

Naslov: Ništa bez cenkanja

Napomena:

Površina: 537

Strana: 14

Ништа без ценкања

Зелениш нема душу ако није на тезги, ако купац не може својим очима да га бира

Није још то она стара добра Земунска пијаца – тезге су полупразне, из познатих разлога ограђене сигурносном фолијом, продаваца нема као раније, а и купци нису бројни као што је то умело да буде. Утисак је да су сви још опрезни и да првога дана нису у неком великом броју похрили на једну од најпопуларнијих градских зелених тржница.

Ипак, пажљивом посматрачу не може да промакне да на пијаци има свега што природа ових дана нуди. У мањој количини од уобичајене, али има. И цене су сличне онима од пре затварања.

– Нема овде профитера, оних који би да због ситуације са епидемијом на брзину зараде више него што им припада. Такви не долазе на пијацу, они продају скупу робу из камиона. Лично сам једва чекао да дође овај дан јер долазак на Земунску пијацу за мене је ритуал. Чини ми се да познајем све продавце, знам ко је на којој тезги, са неким се и дружим – прича грађевински предузимач Небојша Јаковљевић, коме природа посла дозвољава тај луксуз да свакога дана у преподневним сатима може да дође на пијацу.

Као и на свакој другој, тако и на Земунској пијаци тржиште деле накупци, али и пољопривредни произвођачи. Из Друговца крај Смедерева јуче ујутру, као и много пута раније, стигла је Весна Илић.

– Тренутно продајем робу са Кванташа, али за неколико дана овде ће се наћи производи из моје

Фотографије М. Јанковић

баште. Биће грашка, бороније и спанаћа. До тада ће се ваљда и атмосфера мало поправити, људи ће се опустити. Ма, сигурна сам да ће све бити као и што је било – уверена је Весна.

Из Горње Трешњевице крај Аранђеловца стигао је Мирко Стијовић. Последње три године продаје своје поврће на Земунској пијаци и не памти да је било лоших дана попут јучерашњег. На његовој тезги главица белог лука је 50 динара, тиквице стају 150, карфиол 220, броколи 280, исто као и млади кромпир.

Утисак је да је најживље око тезге Ружице Царић из Сланаца. Са обе стране сигурносног најлона добро расположење – купци стрпљиво чекају у реду, падне покоја шала као у „стара”

времена, а Ружица не крије задовољство јер поцао јој иде добро.

– Ево, видите, не могу да стигнем. Муштерије су ме се ужелеле и навиле на моје производе. Знате, гледам ово поврће и имам утисак да оно некако нема душу ако није на тезги. Цаба сва та интернет продаја и достава на кућну адресу. Људи воле да својим очима виде оно што купују. Гледају боје и тако хране мозак. Неки и не купују, сврате, питају пошто је и иду даље. Ценкање је обавезно, то је суштина сваке пијаце, без тога нема ништа – прича Ружица Царић, чија породица већ шест деценија продаје на Земунској пијаци.

А ако је Земунска пијаца по нечему посебна онда је то свакако рибљи део ове тржнице. Панчевци Владимир Пешић и Драган Сушић су стари дунавски аласи. Од јуче су поново на Масариковом тргу, за својом тезгом препуном свеже дунавске рибе. Цене нису мењали – смуђ је 1.000, сом 700, а бабушка и бела риба 200 динара по килограму. На њиховим лицима ипак нема израза неког претераног задовољства.

– Слабо иде овај први дан – искрен је Владимир. – Ваљда народу треба мало времена да се поново на нас навикне, да види ову свежу рибу коју смо јутрос извадили из мреже, која се још копча у гајбама. Надамо се да ће како време пролази бити боље за све. Тежак је ово посао, целодневни. Део дана смо на реци, део на пијаци. За одмор нема много времена...

И тако протиче први радни дан на Земунској пијаци. Наизглед уобичајено. Ипак, маске преко лица, заштитне рукавице на рукама, људи који с муком покушавају да се не приближе једни другима – све то говори да пошаст још није прошла.

А проћи ће...

Милан Јанковић

